

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-212)

Jan (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 32)

23. இதி தே லேசத: ப்ரோக்தம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி நிதர்சிதம்

த்விதீயம் ஸாங்க்ய விஜ்ஞாநமுபாயம் ச்ருணு ஸாம்ப்ரதம்

பொருள் - இப்படியாக உனக்கு நான் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் மூலம் கூறப்படுவதான முதல் முறையைக் குறித்துக் கூறினேன். அடுத்து, இரண்டாவதாக ஸாங்க்ய முறையில் உள்ளவற்றைப் பற்றிக் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக.

24. ஸங்க்யாஸ்திஸ்த்ரோ ஹி மந்தவ்யா: ஸாங்க்ய சாஸ்த்ர நிர்தசிதா:

ப்ரதமா லௌகிகீ ஸங்க்யா த்விதீயா சர்ச்சநாத்மிகா

25. ஸமீசீநா து யா தீ: ஸா த்ருதீயா பரிபட்யதே

ஸங்க்யா த்ரய ஸமூஹோ ய: ஸாங்க்யம் தத்பரிபட்யதே

பொருள் - ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தில் ஸாங்க்யம் (ஞானம்) என்பது மூன்று வகைப்படும். அவையாவன - முதலில் உலகைக் குறித்த ஞானம், இரண்டாவது மேலோட்டமான ஞானம், மூன்றாவது ஆழ்ந்த உண்மையான ஞானம் - என்பதாகும். இந்த மூன்றும் சேர்ந்தே ஸாங்க்யம் எனப்படுகிறது.

26. ப்ருதிவ்யாபஸ்ததா தேஜோ வாயுராகாசமேவ ச

அஹங்காரோ மஹான் ச ஏவ ப்ரக்ருதி: பரமா ததா

27. ஏதா: ப்ரக்ருதயஸ்த்வஷ்டௌ தாஸாம் வ்யாக்யாமிமாம் ச்ருணு

ப்ரக்ருதிஸ்த்விதா ப்ரோக்தா மாயா ஸூதிர்குணாத்மிகா

பொருள் – பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹான், ப்ரக்ருதி என்றுள்ள எட்டு தத்துவங்களைக் குறித்து உனக்கு இப்போது நான் விரிவாக உரைக்கிறேன், கேட்பாயாக. ப்ரக்ருதியானது மாயா, ஸூதி, குணாத்மிகா என்று மூன்று வகைப்படும்.

28. நி:ஸக்தாஸக்தம் அத்வைதம் அந்தரங்கம் அநச்வரம்

அசேதனானாம் பரமம் ஸௌக்ஷ்ம்யம் மாயேதி கீயதே

பொருள் – அசேதனத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளதும், தன்னைப் பொறுத்தவரை சுதந்திரமானதும் ஆனால் மற்றவற்றுடன் பந்தப்பட்டுள்ளதும், தன்னைப் போன்று மற்றொன்று இல்லாததும், அசைவற்று உள்ளதும், அழியாததும், ஸூக்ஷ்மமானதும் ஆகிய தத்துவமே மாயா எனப்படுகிறது.

29. ஈஷுதுச்சூநதா தஸ்யா: ப்ரஸூதிரிதி கீயதே

குணத்ரய ஸமுந்மேஷ: ஸாம்யேந ப்ரக்ருதி: பரா

பொருள் – ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள மாயா என்பதன் ஸூக்ஷ்மத்தன்மை சற்றே குறைந்த நிலையில், அது ப்ரஸூதி எனப்படுகிறது. மூன்று குணங்கள் ஒருங்கே உள்ள நிலையே ப்ரக்ருதி ஆகிறது.

30. அவ்யக்தம் அக்ஷரம் யோநிர் அவித்யா த்ரிகுணா ஸ்தித:

மாயா ஸ்வபாவ இத்யாத்யா: சப்தா: பர்யாய வாசகா:

பொருள் – அவ்யக்தம், அக்ஷரம், யோநி, அவித்யை, த்ரிகுணங்கள், ஸ்திதி, மாயா, ஸ்வபாவம் போன்ற அனைத்தும் ப்ரக்ருதியைக் குறிக்கும் பல்வேறு சொற்களாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 212)

இப்படிப்பட்ட புருஷனால் நிர்வஹிக்கப்படும் ப்ரதானமானது, மஹத் தொடங்கி புல் பூண்டு முடிய உள்ள அனைத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது [இவையே இருபத்து ஐந்து தத்துவங்கள் ஆகும். இவற்றில் முதலில் உள்ளது ப்ரதானம் அல்லது ப்ரக்ருதி ஆகும். இறுதியாகக் கூறப்படும் ஜீவாத்மா என்பது ப்ரதானத்திற்கும் மேம்பட்டது ஆகும். மற்றவை - மஹத் அல்லது புத்தி, அஹங்காரம், ஐந்து தன்மாத்திரைகள் (சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம்), ஐந்து பூதங்கள் (ஆகாசம், வாயு, அக்னி, நீர், ப்ருதிவீ), மனம், ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்கள் (செவி, வாக்கு, தோல், கண், நாக்கு), ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள் - என்பவை ஆகும்]. இதனை அடியொட்டியே முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-7) - யதோர்ணாபி: ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணேதே ச யதா ப்ருதிவ்யாம் ஓஷதய: ஸம்பந்தி யதா ஸத: புருஷாத் கேசலோமாநி ததா சுஷராத் ஸம்பவதீஹ விச்வம் - எவ்விதம் சிலந்திப்பூச்சி தனது வலையை உண்டாக்கியும் உள்இழுத்துக் கொண்டும் செய்கிறதோ, எவ்விதம் மண்ணில் தாவரங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ, எவ்விதம் மனித உடலிலிருந்து முடி மற்றும் நகம் போன்றவை வெளிப்படுகின்றனவோ, அது போன்றே அசுஷரத்திலிருந்து இந்த உலகம் வெளிப்பட்டது - என்று கூறியது. ஆகவே இங்கு கூறப்பட்டது, ப்ரதானம் மற்றும் புருஷனே (ஜீவாத்மா) ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறப்பட்டால், நாம் விடை அளிக்கிறோம். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-22) - அத்ருச்யத்வாதி குணகோ தர்மோக்த: - காணப்படாதவை முதலான குணங்கள் கொண்டவன் பரமாத்மாவே ஆவான், அவனுக்கே உரிய குணங்கள் கூறப்படுவதால் ஆகும். காணப்படாமல் உள்ள

தன்மை போன்றவற்றைக் கொண்டவனும், அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் மேலானவனும் பரமாத்மாவே ஆவான். ஏன்? தத் தர்மோக்த: - அவனுக்கே உரிய தர்மங்கள் கூறப்பட்டுள்ளதால் ஆகும். முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - யார் அனைத்தையும் அறிந்தவனோ, யார் அனைவரையும் அறிவானோ - என்று அவனுக்கு மட்டுமே உரியதான அனைத்தும் அறிந்த தன்மை போன்றவை கூறப்பட்டுள்ளன. இதனை மேலும் விளக்குவோம். அதாவது முண்டக உபநிஷத் (1-1-5) - யயா தத் அக்ஷரம் அதிகம்யதே - எந்த ஒரு விதையயால் அந்த அக்ஷரம் அறியப்படுகிறதோ - என்றுள்ள வரியில் அக்ஷரத்திற்கு (பரமாத்மா) காணப்படாத தன்மைகள் போன்றவை கூறப்படத் தொடங்குகின்றன. பின்னர், முண்டக உபநிஷத் (1-1-7) - தத் அக்ஷராத் ஸம்பவதீஹ விச்வம் - இந்த அக்ஷரத்திலிருந்து இந்த உலகம் வெளிப்படுகிறது - என்பதன் மூலம், அந்த அக்ஷரம் என்பதே உலகம் வெளிப்படக் காரணமாக உள்ளது எனப்பட்டது. தொடர்ந்து முண்டக உபநிஷத் (1-1-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப: தஸ்மாத் ஏதத் ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்நம் ச ஜாயதே - யார் அனைத்தையும் அறிந்தவனோ, யார் அனைவரையும் அறிந்தவனோ, யாருடைய ஆலோசித்தல் என்பது ஞானமயமான உள்ளதோ, அதிலிருந்தே நான்முகன், பெயர் மற்றும் உருவம் கொண்ட பல உயிர்கள் மற்றும் உணவு போன்றவை தோன்றின - என்று கூறப்பட்டது; இதன் மூலம் அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாகவும் அனைத்தும் அறிந்ததாகவும் உள்ள தன்மைகள் கூறப்பட்டன. மேலும் முண்டக உபநிஷத் (2-1-2) - அக்ஷராத் பரத: பர: - அக்ஷரத்திற்கும் அப்பால் உள்ளவன் - என்பதன் மூலம் அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாக உள்ளதும், காணப்படாத தன்மை போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ளதும் ஆகிய அந்த அக்ஷரம் பரமாத்மாவே ஆகும் என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே முண்டக உபநிஷத்தில் (2-1-2) - அக்ஷராத் பரத: பர: - அக்ஷரத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவன் - என்பதில் உள்ள அக்ஷரம் என்ற பதம், ஐந்தாவது வேற்றுமையில் வந்து மற்றொரு அக்ஷரத்தைக் (பரமாத்மாவை) கூறவில்லை. அதாவது எந்த அக்ஷரம் முன்பு கூறப்பட்டதோ அதற்குக் காணப்படாமை போன்ற தர்மங்கள் கூறப்பட்டதோ, அத்தகைய பரமாத்மாவை இந்த வரியில் உள்ள அக்ஷரம் என்பது கூறவில்லை; காரணம் அனைத்தும் அறிந்த பரமாத்மா, அனைத்து சேதந அசேதநங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளதால், அவனைக் காட்டிலும் மேலான ஒன்று, அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த

தத்துவமாக இருக்க இயலாது. ஆகவே இங்கு அக்ஷரம் என்ற பதம், பூதஸூக்சும நிலையில் உள்ள அசேதனமான ப்ரக்ருதியையே காட்டுவதாகும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 212)

த்வயத்தின் பெருமை

மூலம் - ஆஸ்திகனுக்கு இம்மந்தரத்தினுடைய ஸமுதாய ஜ்ஞாந பூர்வக ஸக்ருதுச்சாரணமே உத்தாரகமென்னுமிடம் சாஸ்த்ர ஸித்தம். இம்மந்தரத்தை “யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம்” என்று மந்த்ராந்தங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற அருளிச்செய்தார்.

அவசேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை:

புமாந் விமுச்சயதே ஸத்ய: ஸிம்ஹ த்ரஸ்தைர் ம்ருகைரிவ

நாம்நஸ்தே யாவதீ சக்தி: பாப நிர்ஹரணே ஹரே

ச்வபசோபி நர: கர்தும் சஷமஸ்தாவந்ந கில்பணம்

இத்யாதிகளிலே திருநாம ஸங்கீர்த்தந மாத்ரத்தினுடைய ப்ரபாவம் இருக்கும்படி கண்டால் சரண்ய சரணாகதி தத் பலவிசேஷங்களைப் பூரணமாய் ப்ரகாசிப்பிக்கிற இம்மந்த்ர விசேஷத்தினுடைய ஸக்ருதுச்சாரண மாத்ரத்தளவிலும் உள்ள ப்ரபாவம் ச்ருத்யாதி ப்ரமாண பலத்தாலே ஸுக்ரஹம். இப் ப்ரபாவ நிபந்தநத்தையும் இங்கே ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே கண்டு கொள்வது. இப்படிப்பட்ட ரஹஸ்யதமார்த்தங்களில் ஹேது நிரூபணம் பண்ணக்கடவதன்று, சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு விச்வஸிக்குமத்தனை என்னுமிடம் மஹாபாரதாதிகளிலே,

தேவகுஹ்யேஷு சாந்யேஷு ஹேதுர்தேவி நிரர்தக:
பதிராந்தவதேவாத்ர வர்த்திதவ்யம் ஹிதைஷிணா

இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - த்வய மந்த்ரத்தின் முழுப்பொருளை உணர்ந்து, இதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உள்ள ஒருவன் இதனை ஒருமுறை உச்சரித்தாலே, இது அவனை கரையேற்றும் என்பது சாஸ்த்ரங்களால் தெளிவாக அறியலாம். மற்ற மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் இதற்கு உள்ள வேறுபாட்டினை எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் - யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம் - எந்த விதத்தில் த்வய மந்த்ரம் உச்சரிக்கப்பட்டாலும் - என்றார்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-8-19) - அவசேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை:
புமாந் விமுச்யதே ஸத்ய: ஸிம்ஹ த்ரஸ்தைர் ம்ருகைரிவ - தன்னை அறியாமல் ஒருவன் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தாலும், சிங்கத்தைக் கண்டு பயந்து அந்தக் காட்டில் உள்ள விலங்குகள் ஓடுவது போன்று, அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் அவனிடமிருந்து ஓடுகின்றன - என்றும், விஷ்ணுஸ்ம்ருதி (6) - நாம்நஸ்தே யாவதீ சக்தி: பாப நிர்ஹரணே ஹரே ச்வபசோபி நர: கர்தும் சஷமஸ்தாவந்ந கில்பணம் - ஸர்வேச்வரா! பாவங்களை நீக்கவல்லதான உன்னுடைய திருநாமத்திற்கு உள்ள சக்தியின் அளவுக்குப் பாவங்களைச் செய்ய, நாய் இறைச்சி உண்பவனால் கூட இயலாது - என்றும் உள்ள வரிகளில் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் மட்டுமே போதுமானது என்று அவனுடைய ப்ரபாவம் உரைக்கப்பட்டுள்ளது; இப்படி உள்ளபோது - அனைவரும் சரணம் புகுகின்றபடி உள்ள அவனைக் குறித்தும், சரணாகதி குறித்து, அதன் பலனைக் குறித்தும் முழுவதுமாக உரைக்கவல்லதான த்வய மந்த்ரத்தினை ஒருமுறை உச்சரித்தாலே போதுமானது என்று இதன் ப்ரபாவத்தை கூறுகின்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள், அவையே ப்ரமாணங்கள் என்பதால் எளிதாக அறியக்கூடிய விதத்தில் உள்ளன. த்வய மந்த்ரத்தின் ப்ரபாவத்திற்கான காரணம் குறித்து தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலமும், அவரவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயம் மூலமும் எளிதாக அறியலாம். ஆனால் இவ்விதம் இதன் ப்ரபாவத்தினுடைய காரண விளக்கத்தினை ஆராய்தல்

முறையல்ல. இதன் ப்ரபாவம் குறித்து சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதன் அடிப்படையில் விச்வாசத்துடன் ஏற்றே ஆகவேண்டும். இந்தக் கருத்தினை, மஹாபாரதம் அநுசானிகபர்வம் (228-60) - தேவகுஹ்யேஷு சாந்யேஷு ஹேதுர்தேவி நிரர்தக: பதிராந்தவதேவாத்ர வர்த்திதவ்யம் ஹிதைஷிணா - தேவரஹஸ்யங்கள் மற்றும் உள்ள ரஹஸ்யங்கள் ஆகியவற்றின் காரணத்தை ஆராய்தல் பயனற்றதே ஆகும். தன்னுடைய நன்மையை விரும்பும் ஒருவன், இது போன்ற விஷயங்களில் குருடனைப் போன்றும் செவிடனைப் போன்றும் இருத்தல்வேண்டும் - என்றது காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 32)

இரண்டாம் ப்ரகரணம்

87. அணையவூர்ப்புணைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பார்கள்.

அவதாரிகை - இனிமேல் ஆத்மநிருபக சேஷத்வாநுகூல ஜந்மமே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்னுமத்தை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரும் முமுக்ஷுக்களுமான மஹாத்மாக்களாதர முகேந ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் - (அணையவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அடுத்து “ஆத்மா இன்னது” என்று உணர்ந்தவல்ல தன்மையாக உள்ளதான “ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைத்தனம் செய்தல்” என்பதற்கு ஏற்றதான ஒரு பிறவியே உயர்த்த பிறவி என்பதை, இந்த உலகில் ஸம்ஸார தொடர்பு அற்றவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் மற்றும் முமுக்ஷுக்கள் போன்ற மஹாத்மாக்களின் ஈடுபாடு மூலம் இந்தச் சூர்ணையில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது” என்று பிராட்டி திருமேனி ஸ்பர்சத்தோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுக ஸ்பர்சமாய், சைத்ய மார்த்வ ஸௌரப்பங்களை ப்ரக்ருதியாக வுடையதாய்க் கொண்டு ச்ரிய:பதியானவன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருக்கும் திருவரவணையாயும், “ஊரும் புள்” என்கிறபடியே ஆர்த்த ரக்ஷணத்துக்கும் அநுகூலரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் தன் உகப்புத்தனக்குமாக அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹனமான கருளப்புள்ளாயும், “தோளிணை

மேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய்” என்கிறபடியே அவனாதரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயமிருக்கும் திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை “பெருமக்களுள்ளவர்” என்கிறபடியே “அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்ய” ராகையாலே “அஸந்நேவ” என்பது “ஸந்தமேநம்” என்பதாக வேண்டாதபடி, என்றுமொக்க வுளரா யிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்யஸூரிகள், பகவத் கைங்கர்யேச்சையாலே பரிக்ரஹித்தார்கள்.

விளக்கம் - (அணையப் பெறுகிற திர்யக் ஜந்மத்தை) – திருவாய்மொழி (2-8-1) – அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியின் திருமேனி தீண்டுதலால் ஏற்படும் இன்பத்திற்கு இணையாகக் கூறலாம்படியாக எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதாகவும், குளிர்ச்சி - மென்மை - நறுமணம் ஆகிய தன்மைகளை இயல்பாகக் கொண்டதாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரன் கண்வளர்வதற்கு ஏற்றபடி பாங்காக அமைந்துள்ளதும் ஆகிய ஆதிசேஷன் என்ற பிறவியையும். (ஊரப் பெறுகிற திர்யக் ஜந்மத்தை) – திருவாய்மொழி (10-2-3) – ஊரும் புள் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அடியார்களுடைய துன்பங்களை நீக்குவதற்காகவும், தன்னை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணும் அடியார்கள் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்காகவும், தனது மகிழ்வுக்காகவும் பலமுறை வீற்றிருந்து செல்லக்கூடிய வாகனமாக உள்ள கருடன் என்ற பிறவியையும். (புணையப் பெறுகிற ஸ்தாவர ஜந்மத்தை) – திருவாய்மொழி (1-9-7) - தோளிணை மேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் – என்பதற்கு ஏற்ப அவன் மிகவும் மகிழ்வுடன் தன் மீது சார்த்திக் கொள்வதற்கு ஏற்றவிதத்தில் துளசியாக உள்ள செடிகளுடைய பிறவியையும். (பெருமக்கள் பரிக்ரஹித்து) – திருவாய்மொழி (3-7-5) - பெருமக்களுள்ளவர் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-33) - அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்ய – கைங்கர்யம் என்ற செல்வத்தை இயற்கையாகவே உடைய நித்யசூரிகள் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதால், தைத்திரீயம் – அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மத்தை உள்ளது என்று அறியாதவன், இல்லாத பொருள் ஆகிறான் - என்று கூறப்படும் நிலையானது பின்னர் மனம் திருந்தி, தைத்திரீயம் – ஸந்நமேநம் - ப்ரஹ்மத்தை உள்ளது என்று அறிந்தவன் உள்ள பொருள் என்றாகிறான் – என்று மாறவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், எப்போதும் ஒரே போன்று ப்ரஹ்மத்தை அண்டி நிற்கும்

மஹாத்மாக்களாகிய நித்யஸூரிகள், [முன்பு கூறப்பட்ட விலங்கு, பறவை, செடி என்னும் மூன்றுவிதமான பிறவிகளை] ஸர்வேச்வரனுக்குத் தாங்களும், அந்தப் பிறவிகளும் செய்யும் கைங்கர்யத்தின் மேல் காண்பிக்கப்படும் இச்சை காரணமாக மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

வ்யாக்யானம் - “பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் கந்தோ வா யமுநா தடே” என்று ப்ரஜாபதி பசுபதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; “பூத்தநீள் கடம்பேறி” என்றும், “பூங்குருந்தேறி யிருத்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல், குருந்தாதலாவேனாக வேணுமென்றும், “ஆஸாமஹோ சரணரேணு ஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மல தெளஷதீநாம், ய துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்ய பதஞ்ச ஹித்வா பேஜூர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்” என்று ச்ருதிகளாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன் போன வழியை ஸ்வஜநாதிகளையும் அதிக்ரமித்து யாவர் சில பெண்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாத ரேணுவை பஜித்திருப்பனவாய் ப்ருந்தாவனத்தி லிருக்கும் சிறுசெடிகள், கொடிகள், ஓஷதிகளில் வைத்துக் கொண்டு ஏதேனுமொன்றாவேனாக வேணுமென்றும்; “கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே”, “மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே”, “செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையே னாவேனே”, “தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையே னாவேனே”, “எம்பெருமான் பொன்மலை மேலேதேனு மாவேனே” என்று திருமலையாழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களில் ஏதேனுமொன்றாகப் பெறுவேனாக வேணுமென்றும்; “தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம் பவநேஷ வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே” என்று தேவரீருடைய தாஸ்ய ஸுகமொன்றிலுமே ஸங்கத்தையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்குண்டாக வேணுமென்றும்,

விளக்கம் - (அடிபடப் பெறுகிற தாவர ஜந்மத்தை) - பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் கந்தோ வா யமுநா தடே - நான்முகனின் செல்வம் மற்றும் சிவனுடைய செல்வம் ஆகியவற்றை நான் விரும்பவில்லை, யமுனை நதியின் கரையில் கடம்பமரம் அல்லது குருந்த மரம் என்று நிற்பதை அடைவேனாக - என்று நான்முகன், சிவன் போன்றவர்களுடைய

செல்வத்தை நான் வேண்டமாட்டேன்; நாச்சியார் திருமொழி (4-4) - பூத்தநீள் கடம்பேறி - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (3-3) - பூங்குருந்தேறி யிருத்தி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப யமுனை நதியின் கரையில் க்ருஷ்ணன் தனது திருவடிகள் கொண்டு மிதித்து மேலே ஏறிய கடம்பமரம் அல்லது குருந்தமரம் என்றாக வேண்டும் என்றும் உள்ளதான பிறப்பையும்; (பொடிபடப் பெறுகிற தாவர ஜந்மத்தை) - ஸ்ரீமத் பாகவதம் (10-48-61) - ஆஸாமஹோ சரணரேணு ஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மல தெளஷதீநாம், ய துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்ய பதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம் - எந்தக் கோபிகைகள், விட இயலாத உறவினர்கள் மற்றும் பெரியோர்கள் சென்ற வழியை விட்டு அகன்று, க்ருஷ்ணன் சென்ற வழியைப் பின்பற்றி நடந்தார்களோ, அத்தகைய கோபிகைகளுடைய பாதத்துளிகள் படிந்ததான ப்ருந்தாவனத்தில் உள்ள புதர்கள், கொடிகள், மரங்கள் என்பவற்றில் நான் ஏதேனும் ஒன்றாக ஆவேனாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ச்ருதிகளாலும் தேடப்படும் க்ருஷ்ணன் சென்ற வழியில், தங்களுடைய உறவினர்களையும் விட்டு கோபிகைகள் சென்றனர்; இப்படிப்பட கோபிகைகளுடைய பாதத்துளிகளை எப்போதும் வணங்கியபடி உள்ளதும், ப்ருந்தாவனத்தில் உள்ளதுமாகிய சிறுசெடிகள், கொடிகள், மரங்கள் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றாக வேண்டும் என்று உள்ளதான பிறப்பையும்; (பர்வதத்தில் ஏதேனுமாக பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை) - பெருமாள் திருமொழி (4-1) - கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (4-2) - மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (4-4) - செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையே னாவேனே, பெருமாள் திருமொழி (4-5) - தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையே னாவேனே - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (4-10) - எம்பெருமான் பொன்மலை மேலேதேனு மாவேனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவேங்கட திருமலையின் தொடர்பு உள்ளதான விலங்குகள், தாவரங்கள் என்பதான ஏதேனும் ஒன்றாகப் பிறக்கவேண்டும் என்பதான பிறப்பையும். (பவநங்களிலே ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக் ஜந்மத்தை) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (55) - தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம் பவநேஷ வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே - உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதன் மூலம் கிட்டவல்ல இன்பம் என்பதை மட்டுமே விரும்புகின்றவர்களுடைய வீடுகளில், பிறப்பு இறப்பு என்ற இரண்டுமே எனக்கு ஏற்படும்படியாக உள்ள புழு போன்ற தாழ்ந்த பிறவியாவது எனக்கு வேண்டும் என்பதான பிறப்பையும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அவனடிபடவும், அவனையணைந்தாரடியில் பொடிபடவும், அவனுக்கந்தருளின நிலத்திலேயாதல், அவனடியார் அபிமாநமுள்ள நிலத்திலேயாதல் வர்த்திக்கவுமீடாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களை, “பேராளன் பேரோதும்” பெரியோரான ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மர்ஷி, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், பெரியமுதலியார் முதலான முழுக்ஷுக்கள் ப்ரார்த்தித்தார்களென்றபடி.

விளக்கம் - (பெரியோரும் ப்ரார்த்திப்பர்) இப்படியாக அவனுடைய திருவடிகள் படும்படியாகவும், அவனை அண்டி நிற்பவர்களுடைய திருப்பாதத்துளிகள் படும்படியாகவும், அவன் மிகவும் உகப்புடன் வசிக்கின்ற திவ்யதேசத்தில் உள்ளபடியாகவும், அவனுடைய அடியார்கள் விருப்பத்துடன் வசிக்கின்ற இடத்தில் உள்ளபடியாகவும் இருக்கின்றதான விலங்கு, தாவரம் போன்ற பிறவிகளை, பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களான ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மம், குலசேகராழ்வார், ஆளவந்தார் போன்றவர்கள் வேண்டி நின்றனர்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் “வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் மாநஸைரந்த்ய ஜாதிதாம், சரீரஜை: கர்மதோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:” என்ற இந்த விபூதியில் திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்கள் வாசிக காயிக பாப பலன்களாக சாஸ்த்ர சொல்லாநிற்க, அப்படியன்றிக்கே பகவத் விநியோகார்ஹமாக இந்த ஜன்மங்களை நித்யஸூரிகள் ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுவர்களென்றும், தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான முழுக்ஷுக்கள் தத் ஸம்பந்த ததீய ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களை ப்ரார்த்திப்பர்களென்றும் சொல்லுகையாலே தாஸ்யாநுகுண ஜன்மமே உத்க்ருஷ்டமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - மநுஸ்ம்ருதி (12-9) - வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் மாநஸைரந்த்ய ஜாதிதாம், சரீரஜை: கர்மதோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் நர: - சொற்கள் மூலம் ஏற்பட்ட தோஷங்கள் காரணமாகப் பறவை மற்றும் விலங்கு போன்ற பிறவிகள், மனதால் ஏற்பட்ட தோஷத்தால் சண்டாளப் பிறப்பு, சரீரத்தால் ஏற்பட்ட தோஷத்தால் தாவரப் பிறவி ஆகியவற்றை ஜீவாத்மா அடைகிறான் - என்பதற்கு

ஏற்றபடி, இந்த உலகில் விலங்குகள் பறவைகள், மரங்கள், செடிகள் என்பதான பிறவிகள், வாக்கு மற்றும் சரீரம் போன்றவற்றால் உண்டாகும் தோஷங்களுடைய பலன்கள் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன; ஆனால், இதனை விடுத்து ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்குத் தகுதியாக இந்தப் பிறவிகளை நித்யஸூரிகள் தங்களுடைய விருப்பத்தின் காரணமாக ஏற்பார்கள் என்றும், ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதன் சுவையை அறிந்த முழுசுஷுக்கள், ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவன் அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் உள்ளதான விலங்கு மற்றும் தாவர பிறவிகளை வேண்டி நிற்பர்கள் என்றும் இந்தச் சூர்ணையில் கூறுவதால், ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவல்ல பிறப்பே உயர்ந்த பிறப்பு என்றாகிறது.

88. சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்த மயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே.

அவதாரிகை - பகவத் விநியோகாஹ்ற மாகையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள் பரிக்ரஹிக்கை ப்ராப்தம்; அங்ஙனன்றிக்கே, முழுசுஷுக்களான விவர்கள் பகவத் பாகவத சேஷத்வ வாஞ்சையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ப்ரார்த்தித்தார்களாகிலும், உத்க்ருஷ்டத்யா சாஸ்த்ரஸித்தமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாதி).

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதாகையால் விலங்கு, தாவர பிறவிகளை நித்யஸூரிகள் விரும்பி ஏற்பது தக்கதே ஆகும். ஆனால் ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காக முழுசுஷுக்கள் விலங்கு மற்றும் தாவர பிறவிகளை வேண்டினாலும், உயர்ந்தது என்று சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட வர்ணங்களைத் தள்ளுவது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகம் அசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிம்பி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத் சுஷணமபி ஸஹேயாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம்” என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான தேஹாதிகளொன்றைம் சுஷணமும் ஸஹியேன், அவ்வளவன்றியே ஜ்ஞாநாநந்தமயமான ஆத்வஸ்துவையும்

ஸஹியேன், ஆக சத்தாவாக விநாசத்தையடைவதாக; இந்த விண்ணப்பம் அஹ்ருதயமன்று ஸத்யம், திருமுன்பே பொய் சொன்னேனாகில், தேவரீர்க்குப் பொய்யனான மது பட்டது படுகிறேனென்கையாலே, ஷேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானபோது “ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா” என்று ஜ்ஞாநாநந்த மயத்வத்தாலே ச்லாக்யமாயிருக்கு மாத்மாவையும் ஸஹியாதவர்கள், சேஷத்வ விரோதி பூத அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஒளபாதிகமா யிருக்கிற வர்ணத்தை ஆதரிப்பார்களோவென்கை. ஒளபாதிகமானவித்தை உபாதியென்றது கார்யே காரணோபசாரம்.

விளக்கம் - (சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்த மயனையும் ஸஹியாதார்) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (57) - ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகம் அசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத சஷணமபி ஸஹேயாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம் - மதுஸூதனா! உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஒத்துழைக்காத எனது இந்தச் சரீரம், ப்ராணன், உலக இன்பங்கள், ஆத்மா போன்ற எதனையும் நான் விரும்பவில்லை. இவை அனைத்தும் நூறு துண்டுகளாக அடையாளம் இன்றிச் சிதைந்து போகக்கூடவது. எனது இந்த விண்ணப்பம் அடியேன் மனம் அறிந்து செய்வதாகும், இது சத்தியம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலுக்குப் புறம்பாக உள்ள சரீரம் போன்ற எதனையும், ஒரு நொடிப்பொழுது கூட என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது; அது மட்டும் அல்லாமல், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ள ஆத்மாவையும் பொறுக்க இயலாது; அவை நூறு துகள்களாக அழியட்டும்; இந்த விண்ணப்பம் எனது இதயத்தினால் அறியப்படாதது அல்ல, அறிந்து கூறுகின்ற சத்திய வாக்காகும்; உன் முன்பாக நான் மெய் உரைக்காமல் பொய்யாக உரைத்தேன் என்றால், மது என்ற அரக்கன் அழிந்தது போன்று அழியக்கூடவேன் - என்று கூறினார். ஆகவே, அடிமைத்தனத்திற்குப் புறம்பாக உள்ளபோது, ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா - ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமான ஆத்மா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ளதால் போற்றத்தக்கதான ஆத்மாவைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளாதவர்கள், (த்யாஜ்ய உபாதியை ஆதரியார்களே) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்மைக்கு விரோதமாக உள்ளதான அஹங்காரத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதால்

கைவிடத்தக்கதாகவும், கர்மம் காரணமாக வந்தது என்பதால் வந்தேறியதாகவும் உள்ள வர்ணத்தை ஆதரிப்பார்களோ? மாட்டார்கள் இங்கு “வந்து சேர்ந்தது” என்பதை உபாதி என்பதாகக் கொள்க.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 177)

3-1-6 ஓதுவா ரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்

சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை
போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய் பூவின்மேல்
மாதுவாழ் மார்பினாய் என்சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே

பொருள் - ஓதுகின்ற தகுதி கொண்ட அதிகாரிகளின் அடிப்படையில் ருக், யஜூர், ஸாமம், போன்ற பிரிவுகள் கொண்டதான வேதங்கள் முழுவதும், அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ளதான எண்ணற்ற சாஸ்த்ரங்கள் முழுவதும் எந்தவிதமான பொய்யும் கலவாமல், உள்ளது உள்ளபடி உனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்து உரைக்க முயல்கின்றன. இவ்விதம் அவை செய்யும்போது, அந்த குணங்களுக்கு அப்பால் சென்றுவிடாமல், அவற்றின் சுற்றுச்சுவர் போன்ற வெளிப்பகுதிகளில் மட்டுமே சுழன்றபடி உள்ளன அல்லாமல், உள்ளே புகுந்து முழுவதுமாக உரைக்க இயலாமல், அதனால் அது போன்று உரைக்காமல் உள்ளன. மலர்களுடன் கூடியதாகவும், நல்ல நிலத்தில் செழிப்புடன் விளைந்ததாகவும் உள்ள துளசிமாலையைத் திருமுடியில் அணிந்தவனே! தாமரையில் எப்போதும் வசிக்கின்ற மஹாலக்ஷ்மி, அதனை விட்டு நீங்கி வந்து எப்போதும் வசிப்பதான திருமார்பு கொண்டவனே! உன்னை நான் என்ன கூறிப் புகழ இயலும் !

அவதாரிகை - “எங்குலக்க ஓதுவன்?” என்றார். “வேதங்கள் நம்மைப் பேசாநின்றனவே, உமக்குப் பேசத்தட்டேன்?” என்ன; “அவையும் இவ்வளவன்றோ செய்தது” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “நான் எது முடிய உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைக் கூறுவேன்?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “வேதங்கள் நம்மைக் குறித்து ஓதின அல்லவோ? உமக்கு உரைப்பதற்கு என்ன குறை உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “வேதங்களும் இந்த அளவு மட்டுமே அல்லவோ உரைத்தன”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம்) ஓதுவார் என்கையாலே, அதிகாரி வைவித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஓத்தெல்லாம்) ருகாதி சதுர் வேதங்களும். ஆக, அத்யேத்ரு பேதத்தாலே சாகாபேதங்களாய்க் கொண்டு பிரியுண்ட வேதங்களெல்லாம். (எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும்) எல்லா லோகங்களிலும் உண்டான எல்லாம். ஸ்வர்க்க லோகத்திலும் ப்ரஹ்மலோகத்திலும், அங்குள்ள புருஷர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக் யங்களுக்குத் தக்கபடியே அவையும் பரந்திருக்குமிறே; ஸ்ரீராமாயணம் என்றால் ப்ரஹ்ம லோகத்தில் அநேகம் க்ரந்தமாயிருக்கச் செய்தே, இங்கு இருபத்து நாலாயிரமாயிரா நின்றது.

விளக்கம் - (ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம்) - “ஓதுவார்” என்பதன் மூலம் வேத அத்யயனம் செய்யவல்லவர்களுடைய பிரிவுகளை உரைத்தார். (ஓத்தெல்லாம்) - ருக் போன்றதான நான்காகப் பிரிக்கப்பட்ட வேதங்கள். வேதங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாகவே உள்ளபோது, இந்த பிரிவுகள் எப்படி? வேதங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாக அனுபவிக்கும்படி உள்ளதால், குறைந்த அறிவு கொண்டவர்கள் இவற்றில் ஈடுபடுதல் கூடாது என்று வ்யாஸர் தீர்மானித்தார். ஆகவே இவற்றை ருக் தொடங்கி நான்காப் பிரித்தார். அன்று முதல், அதிகாரிகளில் உள்ள வேறுபாடுகள், காடசாகை கண்வசாகை என்ற ரிஷி வேறுபாடுகள், அதன் காரணமாகக் கூறப்படும் உச்சரிப்புகளிலும் சில சொற்களிலும் வேறுபாடுகள் என்று உண்டானது. இவ்விதம் பிரிவுகளாக உள்ள அனைத்து வேதங்களும். (எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும்) - அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ள அனைத்து வேதங்களும். ஸ்வர்க்கலோகம், ப்ரஹ்மலோகம் என்றுள்ள லோகங்களில் காணப்படும்

அதிகாரிகளின் ஞானத்திற்கு ஏற்ப வேதங்களும், சாஸ்த்ரங்களும் விரிவாக இருக்கும் அல்லவோ? உதாரணமாக, பூமியில் இருபத்து நான்காயிரம் ச்லோகங்கள் கொண்டு சுருக்கமாக உள்ள இராமாயணம், சரிதம் ரகுநாதஸ்ய சதகோடி ப்ரவிஸ்தரம் - ரகு குலத்தின் நாதனாகிய இராமனைக் குறித்து உரைக்கப்படும் இராமாயணம் நூறு கோடி ச்லோகங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரஹ்மலோகத்தில் பலவாக விரிந்து உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (சாதுவாய்) சப்தத்துக்கு ஸாதுத்வமாவது அர்த்தத்துக்கு போதகமாயிருக்கை. அன்றியே, சாதுவான புகழென்று குணவிசேஷணமாகவுமாம். (சாதுவாய் நின் புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை) உன்னுடைய கல்யாணகுண விஷயமான இத்தனை போக்கிப் புறம்பு போயிற்றில்லை - விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை. “வர்ஷ பிந்தோ: இவ அப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்ம லாப:” என்னுமாபோலே - கடலிலே ஒரு வர்ஷபிந்து, விழுந்தால் கடலை எங்கும் வ்யாபிக்க மாட்டாதே! தன் ஸத்பாவத்துக்கும் அழிவில்லையிறே.

விளக்கம் - (சாதுவாய்) - “சாதுவாய்” என்பதற்கு மூன்று பொருள் உண்டு. அவையாவன - அந்தந்த லோகத்திற்கு ஏற்றபடி பொருள் உள்ளதாக இருத்தல், உனது திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு அடைமொழியாக இருத்தல், அவரவர்கள் ஓதுவது அவற்றின் இருப்பு என்ற நிலையை அடைதல். (சாதுவாய் நின் புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை) - “தகை” என்றால் தொடுதல் அல்லது தீண்டுதல். அதாவது வேதங்கள் அனைத்தும் உனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்து மட்டுமே உள்ளன அல்லாமல், வேறு எதனையும் உரைப்பதில்லை. “உன்னுடைய ஏதோ ஒரு குணம், ஏதோ ஒரு விபூதி என்று அதில் மட்டுமே ஈடுபட்டால், அதனைக் காட்டிலும் வேறு ஏதேனும் உண்டோ என்று ஆராயும் பொருட்டு அதனைக் கடந்து மற்ற விஷயங்களையும் நோக்கும்படி ஆகும். ஆனால் இவ்விதம் செய்யாமல் உள்ளதால், மற்ற விஷயங்கள் எதிலும் வ்யாபித்து நிற்காமல் உள்ளன”, என்று கருத்து. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-19) - வர்ஷபிந்தோ: இவ அப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப: - மழைத்துளியானது எப்படிக்க கடலில் விழுந்தால் மட்டுமே தனது ஸ்வரூபத்தை இழக்காமல் உள்ளதோ, அதுபோன்று வேதங்களும் அவனைப்

புகழ்வதால் மட்டுமே தங்கள் ஸ்வரூபம் இழக்காமல் உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்றபடி, மழைத்துளி ஒன்று ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தால், அது ஸமுத்ரம் முழுவதும் பரவி நிற்குமோ? அல்ல, அதே போன்று அது தனது "நீர்" என்னும் தன்மையையும் இழக்காமல் இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (போது இத்யாதி) வேதங்களுங்கூட ஏங்குவதினைப்பதாகா நிற்க, நான் இச்சேர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டு ஏத்தவோ? பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்றாற் போலே செவ்வி பெற்று வாழாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே உடையவனே! திருத்துழாய்ப்பூ முடிசூடி வாழாநிற்கிறது. இவ்வொப்பனை என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? (பூவின் மேல் இத்யாதி) பிராட்டி பிரிந்திருக்கிலிறே வைத்த வளையம் சருகாவது. இவ்வொப்பனையை ஒப்பனையாக்கும் அவனோட்டைச் சேர்த்திதான் என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாக உடைய பெரியபிராட்டியார் பூ அடிகொதித்துப் போந்து வர்த்திக்கும் மார்வை உடையவனே! பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்த பின்பு, பிறந்தகமான ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்குமன்றாயிற்று இவளும் இம்மார்வை விட்டு பிறந்தகமான தாமரையை நினைப்பது. (என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே) இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயிருந்ததோ?

விளக்கம் - (போது) - உன்னைக் குறித்து மட்டுமே முழுவதுமாக உரைக்க இயலாமல் வேதங்கள் கூடத் தடுமாறும்போது, நீயும் பெரியபிராட்டியுமாகச் சேர்ந்து நிற்கும் சேர்த்தி அழகை நான் எவ்விதம் உரைக்க இயலும்? நிறைந்த மலர்கள் கொண்டதாகவும், நிலத்தில் நிற்பது போன்று எப்போதும் வாடாமல் உனது திருமுடியில் நிற்பதும் ஆகிய துளசியைத் திருமுடியில் கொண்டவனே! துளசியின் மலர்கள் முடிசூடி நிற்கிறது. இவ்விதம் உள்ள ஒப்பனை என்பது என்னால் உரைக்க இயலும்படி உள்ளதோ? (பூவின் மேல்) - உனது திருமுடியில் சூட்டப்பட்ட துளசிமாலையானது, உன்னை விட்டுப் பெரியபிராட்டி அகன்றால் அல்லவோ வாடிப்போய், சருகு போன்று ஆகிவிடும்? இப்படிப்பட்ட ஒப்பனையை, ஒப்பனை என்றாக்குவது போன்றுள்ள பெரியபிராட்டியும் நீயும் சேர்ந்துள்ள இந்தச் சேர்த்தியானது என்னால் விவரிக்க இயலும்படி உள்ளதோ? தாமரைமலரைத்

தனது இருப்பிடமாகக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியானவள், தனது திருவடிகளை எப்போதும் அந்த மலரில் வைத்தபடி உள்ளதால் உஷ்ணமாகிக் போகவே, உனது திருமார்பில் வந்து வசிக்கும்படியான திருமார்பு கொண்டவனே! சீதை இராமனைத் திருக்கரம் பிடித்த பின்னர் என்று மிதிலையை நினைக்கிறாளோ, அன்று அல்லவோ பெரியபிராட்டியும் தன்னுடைய பிறந்த இடமான தாமரையை நினைப்பாள்? (என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே) - இத்தகைய ஒப்பனை மற்றும் பெரியபிராட்டியுடன் கூடி நிற்கும் நிலை ஆகிய இரண்டும் என்னால் விவரித்து உரைக்கும்படி உள்ளனவோ? இல்லை.

3-1-7 வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை

மூழ்த்த நீருல்லெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்
கேழ்த்த சீரரன் முதலாக் கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து
சூழ்த்தமரர் துதித்தாலுன் தொல்புகழ் மாசூணாதே

பொருள் - உன்னை வாழ்த்துபவர்கள் என்று பலர் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக உனது ஸங்கல்பத்தால் நான்முகனை முதலில் படைத்து, அவனிடம், “தண்ணீரால் சூழப்பட்டதான அனைத்து லோகங்களையும் படைப்பாயாக”, என்று கூறியவனே! நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட சிறந்த குணங்கள் உள்ளவர்களான சிவன் முதலான தேவர்கள், மிகுந்த சக்தி உள்ள தெய்வங்களாகத் தோன்றி, அவரவர்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட உன்னைத் துதிக்க நின்றால், உனது இயல்பான குணங்களுக்குக் களங்கம் ஏற்படாதோ?

குறிப்பு - இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “வாழ்த்துவார் பலராக” என்பதை இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். “பலராக” என்பதில் உள்ள “ஆக” என்பதை வினையெச்சமாகக் கொண்டு “உன்னை வணங்கித் துதிப்பவர்கள் பலர் ஏற்படும்விதமாக அல்லது துதிப்பதற்காக” என்று பொருள் கொள்வர் (இவ்விதம் மேலே உள்ள பொருள் கூறப்பட்டது). ஆனால் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் இந்தக் கருத்தை ஏற்கவில்லை. அவர் உரைக்கும் பொருளானது - முதலில் நான்முகனைப் படைத்தாய். அவன் மூலம் தேவர்கள் பலரையும் படைத்தாய். இதனால் உன்னைத் துதிப்பதற்குப் பலர் உண்டாயினர். இவ்விதம் வாழ்த்துபவர்கள் பலர் உள்ளபோதிலும், வேதங்களைக் காட்டிலும் ஏற்றத்துடன் உன்னை துதிக்க இயலுமோ? - என்று கூறுவதாகும். இதனை அடியொட்டியே, அவதாரிகையும்

வ்யாக்யானமும் அமைந்துள்ளன. அதாவது, எப்போதும் உள்ளதும், எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதும் ஆகிய வேதங்கள் கூறாமல் விட்டதையோ, ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களும் கர்மவசப்பட்டவர்களும் ஆகியவர்கள் உரைக்கப் போகிறார்கள் என்று கருத்து.

அவதாரிகை - “வேதங்கள் கிடக்கட்டும். வைதிக புருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் நம்மை ஏத்தக் குறையென்?” என்ன; “அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “வேதங்களாலும் கூறி முடிக்க இயலாது” என்று உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “வேதங்கள் நம்மைப் புகழ்வது இருக்கட்டும். வைதிக மார்க்கத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் பலர் உண்டு அல்லவோ? அவர்கள் நம்மைப் புகழலாம் அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதுவும் உனக்குக் களங்கமே ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாழ்த்துவார் பலராக) “ஆனால் வந்ததென்? வேதங்களில் அவர்கள் செய்த ஏற்றமென்?” என்றாம் பட்டரருளிச் செய்வது. அன்றிக்கே, “வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காக” என்னுதல். (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ர ஏகதேசத்திலே, சதுர்முகனை “கடல் சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் உண்டாக்கு” என்று முதல் படைத்தாய். (மூழ்த்த நீரிலே) ஏகார்ணவத்திலே, “லோகங்களை உண்டாக்கு” என்று சதுர்முகனை உண்டாக்கினாய் என்னவுமாம். உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதுர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டரானாவர்கள் உன்னை ஏத்தவென்றொரு பொருளுண்டோ? “ஆனால் இவர்களை யொழிய ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகளையும் கூட்டிக் கொண்டாலோ?” என்ன; “அவர்களுக்கும் நலமன்று” என்கிறது மேல்.

விளக்கம் - (வாழ்த்துவார் பலராக) - “உன்னை வாழ்த்துபவர்கள் பலர் இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே! அதனால் என்ன ஆகும்? அவர்களால் உன்னைப் புகழ இயலுமோ? வேதங்களைக் காட்டிலும் அவர்களுடைய புகழ்ச்சியில் எத்தகைய ஏற்றம் உள்ளது?”, என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். அல்லது இதனை, “வாழ்த்துபவர்கள் பலர் வேண்டும்” என்பதற்காகப் படைத்தாய் என்றும் பொருள்

கொள்ளலாம்; இதன் கருத்து “இவ்விதம் படைத்து என்ன ஆயிற்று? அவர்களால் உன்னைப் புகழ் இயலாது. ஆகவே நீ எண்ணிய காரியம் நிறைவேறவில்லை” என்பதாகும். (நின்னித்யாதி) - உனது ஸங்கல்பத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு சிறிய அளவில் நான்முகனை, “சூழ்ந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் நீ படைப்பாயாக”, என்று உண்டாக்கினாய். “மூழ்த்த நீர்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் கூறலாம் - நீர் மூழ்த்த உலகம் அல்லது மூழ்த்த நீரில் உலகம் - என்பதாகும். முதல் பொருளில் “கடல் சூழ்ந்த உலகம்” என்று கருத்து. ஆனால் “நீர்” என்ற சொல் கடலைக் குறிக்குமோ என்றால், தமிழ் நிகண்டில் - நீர் புணரி பரவை பாராவாரம் பௌவம் ஆர்கலி அத்தி நரலை காராழி வாரி கடல் - என்றது காண்க. இரண்டாவது பொருளில், சூழ்த்த நீர் என்றால் ஏகார்ணவம், அதாவது ப்ரளயகாலத்தில் அனைத்தும் ஒரே நீராக உள்ள நிலை. இப்படியாக உள்ள நிலையில், “அனைத்து லோகங்களையும் உண்டாக்குவாயாக” என்று நான்முகனை உண்டாக்கினாய். “முதல் படைத்தாய்” என்றால் “முதலில் உண்டாக்கினாய்” என்று பொருள். ஆக உன்னால் படைக்கப்பட்ட நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட மற்றவர்களில், உன்னைப் புகழ்வதற்கான முழுத்தகுதி கொண்ட யாரேனும் ஒருவர் உண்டோ என்று கருத்து. சரி, சாதாரண மனிதர்கள் போன்று அல்லாமல் உள்ள வ்யாஸர் முதலானவர்களாலும் இயலாது என்று வைத்துக்கொள்வோம்; இவர்களையும் விடுத்து, இவர்களைக் காட்டிலும் ஞானத்தில் மேலும் உயர்ந்தவர்களான ருத்ரன் போன்றவர்களால் இயலும் அல்லவோ என்றால், அதற்கு “அவர்களாலும் இயலாது” என்று அடுத்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கேழ்த்த) இப்பங்களத்தை விட்டுக் கால்கடியரானவர்கள் ஏத்தப்புக்கால் எல்லை காணப்போமோ? கிளர்ந்த சீருண்டு - ஜ்ஞாநாதி குணங்கள்; அவற்றை உடையனான ருத்ரன் தொடக்கமாக ஈச்வரனோடு மசக்குப் பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தேவதைகள், முசுகு வாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து. ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே ஒரோ ப்ரயோஜகங்களிலே, மிகைத்த ஆயுஸ்ஸுக்களை யுடையரா யிருக்கிறவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், உன்னுடைய ஸ்பாவிசமான கல்யாண குணங்கள் மாசூணாதோ? “இவர்களேத்துமளவோ இவன் குணங்கள்” என்ன, அவ்வழியாலே அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ?

விளக்கம் – (கேழ்த்த) – “கேழ்த்த சீர் அரன்” என்றால் செறிந்த ஞானம் கொண்ட ருத்ரன். சாதாரண பதர்க்கூட்டம் போன்றவர்களை விடுத்து, மிகவும் சக்தி கொண்டவர்கள் புகழ்த் தொடங்கினால் கூட எல்லை காண இயலுமா? இயலாது. கிளர்ந்த சீர் – ஞானம் முதலான குணங்கள், அவற்றைக் கொண்ட ருத்ரன் தொடக்கமாக உள்ள தேவர்கள். பரல் என்றால் சிலம்பிற்குள் இடப்படும் மாணிக்கக்கற்கள் போன்றவை. இதற்குப் பதிலாக சாதாரண கற்களை இட்டாலும் ஓசை எழும். இது போன்று, ருத்ரனுக்குச் சமம் போலே தோன்றும் தேவதைகள் அனைவரும், குரங்குகள் பலதும் தங்களுக்குள் சண்டையிடும்போது உண்டாக்கும் ஓசை போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் குறித்து ஒருவர் மற்றவர்களிடம் கூறாமல் வரிசையாக, ஒவ்வொருவரும் அவனுடைய ஒவ்வொரு குணங்கள், விபூதிகள் போன்ற எண்ணற்றவைகள் குறித்து, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான பலன்களை எதிர்நோக்கி, பல ஆண்டுகள் ஆயுளுடன் உள்ள அவர்கள் தங்கள் ஆயுள் முழுவதும் கூறியபடி இருந்தாலும், முடிக்க இயலுமோ? இவ்விதம் இவர்கள் உரைத்தால் உனக்கு இயல்பாக உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள் களங்கம் அடையாதோ? புகழ்ந்தால் ஏன் களங்கம் ஏற்படவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “இவர்கள் கூறி முடிந்துவிட்டனரே! இந்த அளவுதான் இவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களோ?” என்று இவ்விதம் களங்கம் ஏற்படும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 39)

34. நிலத்தைச் செறுத்து உண்ணும் நீசக்கலியை நினைப்பரிய

பலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை என் பெய் வினை தென்
புலத்தில் பொறித்த அப்புத்தகச் சும்மை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பொறுத்தது இராமானுசன் தன் நயப்புக்கழே

விளக்கவுரை - தர்மம், அர்த்தம், காமம் (அறம், பொருள், இன்பம்) மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய நான்கு புருஷார்த்தங்கள் ஏற்படுவதற்கு இடமாக உள்ளது இந்தப் பூமியாகும். இந்தப் பூமியில் உள்ள மனிதர்களை மயங்க வைக்கும்; அவர்களுக்குத் துயரமும் ஏற்படவைக்கும்; மனிதர்களில் சண்டாளர்கள் போன்று, யுகங்களில் தாழ்வானது; மனதால் ஸர்வேச்வரனின் வலிமையைக்கூட அறிந்து கொள்ளலாம், ஆனால் இதன் வலிமையை அறிய இயலாது - இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் உடையது எது என்றால் கலிகாலமாகும். சூரியன் உதயம் ஆனவுடன் இருள் விலகியது போன்று, எம்பெருமானார் திருஅவதாரம் செய்தவுடன் இந்தக் கலியின் தோஷம் விலகியது. இவ்விதமாக எம்பெருமானார் இந்த உலகைக் காப்பாற்றினார். இவ்விதம் மிகவும் உயர்வான செயல்கள் செய்த பின்னரும் எம்பெருமானாரின் உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் பிரகாசம் அடையவில்லை. பின்னர் வேறு எதன் மூலம் பிரகாசம் அடைந்தது? பல ஆண்டுகளாக நான் இயற்றி வந்த பாவங்கள் அனைத்தும், தெற்குத் திசையை இருப்பிடமாக உடைய யமலோகத்தில் சித்திரகுப்தனால் அவன் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தப்

பாவங்களையும், அந்தச் சுவடிகளையும் எம்பெருமானார் அழித்தார். அதன் பின்னரே அவரது குணங்கள் பிரகாசம் பெற்றன.

அவதாரிகை – கீழிரண்டு பாட்டிலே கலியினுடைய க்ரௌர்யத்தாலே க்லேசப்பட்ட லோகத்தை ரக்ஷித்த எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநு ரூபமான ஸம்பத்துக்கள் தன்னடையே வந்து சேருமென்றும், அவர்தாம் ப்ரதிபாதித்து, இப்பாட்டிலே – “அப்படிப்பட்ட ரக்ஷணத்தாலே எம்பெருமானாருடைய ப்ரபாவம் ப்ரகாசித்ததில்லை, என்னுடைய ஆஸூர க்ருத்யங்களை யமலோகத்திலே யெழுதி வைத்த புஸ்தக பாரத்தையெல்லாம் தஹித்த பின்புகாணும் அவருடைய கல்யாணகுண வைபவத்துக்கு ஒரு ப்ரகாசம் லபித்தது” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த இரண்டு பாசுரங்கள் மூலம் கலியின் கொடுமை காரணமாக மிகுந்த துன்பத்தில் ஆழ்ந்துள்ள லோகத்தைக் காப்பாற்றிய எம்பெருமானாரை அண்டி நின்றவர்களுக்கு, அவர்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான ஸம்பத்துக்கள் தாங்களாகவே வந்து சேரும் என்றும், அப்படிப்பட்ட காப்பாற்றுதலுக்குரிய மேன்மை அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர் எம்பெருமானார் ஆவார் என்றும் விளக்கினார். இந்தப் பாசுரத்தில் - அவ்விதம் அனைவரையும் காப்பாற்றிய காரணத்தால் எம்பெருமானாருக்கு மேன்மை வெளிப்படவில்லை; நான் செய்த பலவிதமான தீய செயல்கள் காரணமாக யமலோகத்தில் உள்ள எனது பாவக்கணக்கு என்னும் புஸ்தகம் பெரிதாகியபடி இருந்தது; அதனை எரித்து என்னை நேர்வழி ஆக்கிய பின்னரே அவருக்கு அந்த மேன்மைகள் கிட்டின - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நிலம்) தர்மார்த்த காமமோக்ஷ புருஷார்த்தங்களுக்கெல்லாம் விளைநிலமான மஹாப்ருதிவி. க்ருத த்ரேதா த்வாபாராதி யுகங்களிலே, “சாதுர் வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண கர்ம விபாகச:” என்று சொல்லப்படுகிற தத்தந் மர்யாதைகளிலே நடந்து, “நிராமயோ ஹ்யரோகச்ச தூர்பிக்ஷ பய வர்ஜித:; ந புத்ர மரணம் கேசித் த்ரக்ஷயந்தி புருஷா: க்வசித், நார்யச்சா விதவா நித்யம் பவிஷ்யந்தி பதி வ்ரதா:; ந சாக்நிஜம் பயம் கிஞ்சிந்நாப்ஸு மஜ்ஜந்தி ஜந்தவ:; ந வாதஜம் பயம் கிஞ்சந்நாபி ஜ்வர க்ருதம் ததா; ந சாபி க்ஷுத் பயம் தத்ர ந தஸ்கர பயம் ததா, நகராணி ச ராஷ்ட்ராணி தநதாந்ய யுதாநி ச; நித்யம் ப்ரமுதிதா: ஸர்வே யதா க்ருத

யுகே ததா” என்கிறபடியே ஸுகோத்தரமாக பகவதாஜ்ஞா பரிபாலநம் பண்ணிக் கொண்டு போருகிற பூமியென்றபடி.

விளக்கம் - (நிலம்) - அறம், பொருள், வீடு, இன்பம் என்பதான நான்கு புருஷார்த்தங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இந்தப் பூமி உள்ளது. க்ருதயுகம், த்ரேதாயுகம், துவாபரயுகம் ஆகியவற்றில், கீதை (4-13) - சாதுர் வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண கர்ம விபாகச: - நான்கு வர்ணங்கள் மற்றும் அவர்களுடைய கர்மங்கள் ஆகியவை என்னால் படைக்கப்பட்டன - என்பதற்கு ஏற்றபடி அந்தந்த யுகங்களின் முறைப்படி நடந்து, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-90, 91, 92, 93, 94) - நிராமயோ ஹ்யரோகச்ச துர்பிஷ்ட பய வர்ஜித:; ந புத்ர மரணம் கேசித் த்ரக்ஷ்யந்தி புருஷா: க்வசித், நார்யச்சா விதவா நித்யம் பவிஷ்யந்தி பதி வ்ரதா:; ந சாக்நிஜம் பயம் கிஞ்சிந்நாப்ஸு மஜ்ஜந்தி ஜந்தவ:, நவாதஜம் பயம் கிஞ்சந்நாபி ஜ்வர க்ருதம் ததா; ந சாபி சஷுத் பயம் தத்ர ந தஸ்கர பயம் ததா, நகராணி ச ராஷ்ட்ராணி தநதாந்ய யுதாநி ச; நித்யம் ப்ரமுதிதா: ஸர்வே யதா க்ருத யுகே ததா - அயோத்தியில் மக்கள் மன வியாதி மற்றும் உடல் வியாதி அற்றவர்களாகவும், பஞ்சம் முதலான பயம் அற்றவர்களாகவும் வாழ்ந்தனர்; சிறுவர்களுடைய மரணம் உண்டாகவில்லை; திருமணம் ஆனவர்கள் விதவைகள் ஆகவில்லை; எப்போதும் பதிவிரதைகளாகவே இருந்தனர்; தீயினால் அச்சம் உண்டாகவில்லை; எந்த ஒரு ஜீவராசியும் நீரில் முழுகி இறக்கவில்லை; புயல் முதலான காற்றினால் பயம் உண்டாகவில்லை; உணவு இல்லாத காரணத்தால் பசிக்கொடுமை, திருடர்களால் பயம் உண்டாகவில்லை; அனைத்து இடங்களும் தனமும் தான்யமும் நிறைந்ததாகவே இருந்தன; எப்போதும் மக்கள் க்ருத யுகத்தில் இருந்தது போன்று மகிழ்வுடன் இருந்தனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இன்பத்தை அளிக்கவல்லதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணையைப் பின்பற்றியபடி நடந்து கொண்டிருக்கும் பூமி.

வ்யாக்யானம் - (நிலத்தை) அந்த பூமியிலே வர்த்திக்கிற சேதநரை. (செறுத்து) அந்த மர்யாதையை யெல்லாம் மூலையடியே நடத்திக் கொண்டு பூர்வகாலத்துக்கு விபரீதமாக எல்லாரையும் துக்காகுலராம்படி பண்ணி. (உண்ணும்) லோகத்தாரை யெல்லாம் ஸ்வ வசமாக்கிக் கொண்டு ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணி நிற்கிற கலிதான், லோகத்தை அழித்த ப்ரகாரத்தை கீழில் பாட்டுக்களிலே பரக்கச் சொன்னோம். (நீசக்கலியை) மநுஷ்யரிலே சண்டாளரைப் போலே காணும் யுகங்களிலே

அதிகேயமான கலியுகமும். (நீசக்கலியை) நீசமான கலியுகத்தினுடைய. (நினைப்பரிய பலத்தை) “அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்னுமாப்போலே எத்தனையேனும் தரமுடையார்க்கும் அந்த யுகத்தினுடைய க்ரௌர்யம் தட்டாதபடி வர்த்திப்போமென்று நினைத்திருக்கவு மரிதாயிருக்கிற பலத்தை. மநஸ்ஸால் பரிச்சேதிக்க வரிதாயிருக்கிற பலத்தை யென்றபடி. “மஹாபல:” என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய பலத்தை பரிச்சேதிக்கிலும் இதினுடைய பலத்தை பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதுகாணும்.

விளக்கம் - (நிலத்தை) - இப்படிப்பட்ட பூமியில் வசிக்கின்ற சேதநர்களை. (செறுத்து) இவ்விதமாக உள்ள நேர்வழிகள் அனைத்தையும் தள்ளி, முன்பு இருந்த காலகட்டத்துக்கு விரோதமாக, அனைவரையும் துக்கத்தால் தவிக்கும்படிச் செய்து. (உண்ணும்) - லோகத்தில் உள்ள அனைவரையும் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டு இந்த உலகை ஆண்டபடி நிற்கின்ற கலி. இத்தகைய கலியானது இந்த லோகத்தை எவ்விதம் அழித்தது என்பது குறித்து பல பாசுரங்களில் விரிவாக உரைக்கப்பட்டன. (நீசக்கலியை) - மனிதர்களில் சண்டாளர்கள் எவ்விதமோ அது போன்று யுகங்களில் மிகவும் தாழ்ந்ததாக உள்ள கலியுகம். (நீசக்கலியை) - மிகவும் தாழ்ந்த கலியுகத்தின். (நினைப்பரிய பலத்தை)- தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - மனதாலும் எண்ண இயலாதபடி - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்த அளவு உயர்ந்த குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவராக உள்ளபோதிலும் “கலியுகத்தின் கொடுமை என்பது நம்மை அண்டாதபடி நாம் வாழ்வோம்” என்று எண்ணுவது கூட மிகவும் கடினமாக உள்ள கலியின் பலத்தை. கலியின் பலம் இத்தகையது என்று மனதாலும் எண்ணிப் பார்க்கக்கூட இயலாதபடி உள்ளது. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் (172) - மஹாபல: - அளப்பரிய பலம் பொருந்தியவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய பலத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க முடிந்தால் கூட, கலியின் பலத்தை அவ்வாறு செய்ய இயலாதபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (செறுத்தும்) பாஸ்கரன் உதித்து அந்தகாரத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினாப்போலே கலிதோஷத்தை நிவர்த்திப்பித்தவளவிலும் “பொலிக, பொலிக, பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கி யாதொன்றுமில்லை, கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்மின்” என்று மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவரும் இவருடைய அவதாரத்தைக் கொண்டாடினாரிறே. “ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தாம் வததி யம: கில தஸ்ய

கர்ணமூலே பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்”, “கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந்”, “ந கலு பாகவதா யம விஷயம் கச்சந்தி” என்கிறபடியே இவரவதரித்து எல்லாரையும் ப்ரபத்தி மார்க்கத்திலே நடப்பித்து பாகவதராகப் பண்ணி, “கலி தன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே” என்கிற ப்ரகாரத்திலே கலியினுடைய வெக்காயம் தட்டாதபடி லோகத்தையெல்லாம் ரக்ஷித்தவளவிலு மென்றபடி.

விளக்கம் - (செறுத்தும்) - சூரியன் உதித்து அடர்ந்த இருளை முற்றிலுமாக அதன் அடையாளத்துடன் நீக்குவது போன்று, கலியின் தோஷத்தை எம்பெருமானார் நீக்குவார் என்று திருவாய்மொழி (5-2-1) - பொலிக, பொலிக, பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கி யாதொன்றுமில்லை, கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்மின் - என்பதற்கு ஏற்ப மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற நம்மாழ்வார், இவருடைய அவதாரத்தை முன்பே கொண்டாடினார் அல்லவோ? விஷ்ணுபுராணம் (3-7-14) - ஸ்வபுருஷமபிவீசங்க்ய பாசஹஸ்தாம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் - தன்னுடைய கைகளில் பாசக்கயிற்றுடன் உள்ள தனது கிங்கரனைப் பார்த்து யமன் அவனது காதில் மிகவும் ரகசியமாக, “நான் சாதாரணவர்களுக்கு மட்டுமே ப்ரபு ஆவேன். எனது அதிகாரம் என்பது நாராயணனின் பக்தர்களிடம் செல்வதில்லை. ஆகவே மது என்னும் அசுரனை அழித்த ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்தவர்களிடம் நீ செல்லவேண்டாம்”, என்பான் - என்றும், விஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந் - யமன் தனது கிங்கரனிடம், “தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! சங்கு மற்றும் சக்கரங்களைத் திருக்கரங்களில் கொண்டவனே! நீயே எனக்கு அடைக்கலம் - இவ்விதமாகக் கூறுபவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களும் அற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களை நீ அணுகாமல், அவர்களை விட்டு விலகிச் செல்வாயாக”, என்றான் - என்றும், ந கலு பாகவதா யம விஷயம் கச்சந்தி - பாகவதர்கள் யம பயத்தை அடையமாட்டார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானார் இந்த உலகில் அவதரித்து, அனைவரையும் பாகவதர்களாக்கி, திருமாலை(1) - கலி தன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே - என்பதற்கு ஏற்ப

கலியால் ஏற்படும் துன்பம் பாதிக்காதபடி இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் காப்பாற்றி.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசுன்றன் நயப்புகழே) எம்பெருமானாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான கல்யாணகுணங்கள், நயம் - விருப்பம். (பிறங்கியதில்லை) ப்ரகாசித்ததில்லை. பின்னை எத்தாலே ப்ரகாசித்ததென்றால், (என் பெய்வினை) அநாதிகாலமே தொடங்கி இவ்வளவாக “தேப்யோப் யதிகாநிதாந்யஹமபி ஸ்ஷுத்ர: கரோமி ஸ்ஷணாத்” என்றும், “யாவச்சயச்ச தூரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்சதத் தததி கஞ்சம மாஸ்தி ஸத்யம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹேயோபாதேய விவேக சூந்யனான வென்னாலே உண்டாக்கப்பட்ட அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யாகரணமும் தொடக்கமான பாபங்களை. பெய்கை - உண்டாக்குகை.

விளக்கம் - (இராமாநுசுன்றன் நயப்புகழே) - அனைவராலும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ள எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள். நயம் என்றால் விருப்பம் என்று பொருள். (பிறங்கியதில்லை) - அனைவரையும் இவ்விதம் காப்பாற்றிய காரணத்தால் அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் ப்ரகாசம் பெறவில்லை. வேறு எதனால் ப்ரகாசம் அடைந்தது? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (என் பெய்வினை) - எல்லையற்ற காலம் தொடக்கமாக இன்று முடிய, தேப்யோப் யதிகாநிதாந்யஹமபி ஸ்ஷுத்ர: கரோமி ஸ்ஷணாத் - என்றும், யாவச்சயச்ச தூரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்சதத் தததி கஞ்சம மாஸ்தி ஸத்யம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “தாழ்ந்தது எது, உயர்ந்தது எது” என்று பிரித்து அறியக்கூடிய விவேகம் இல்லாத என்னால், எனக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டதான “செய்யத்தகாத செயல்கள் செய்தமை, செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாமல் விட்டமை” என்பதால் வந்ததான பாவங்களை. பெய்கை என்றால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (தென்புலத்தில்) தக்ஷிண திக்கிலே பாதக ஸ்த்தலமாய்க் கொண்டிருக்கிற யமலோகத்திலே. தென்புலம் - யமபுரம். பொறித்த - சித்ரகுப்தனாலே எழுதப்பட்ட. (அப்புத்தகச் சும்மை) அந்த புஸ்தக பாரங்களை. சும்மை - பாரம். இத்தால் - பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசார ரூபமாய், ஸம்சித ப்ராரப்தாகாமி ரூபமாயிருக்கிற கர்மங்களுடைய அபரிமிதத்வத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. (பொறுக்கிய பின்) அந்த பாபங்களெல்லாவற்றையும் பிறிகதிர்

படாதபடி தணித்த பின்பு. பொறுக்குதல் - தணித்தல். (நலத்தைப் பொறுத்தது)
 “பாபாத்வாந்த சூயாய ச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர:”
 என்கிறபடியே ப்ரகாசத்தைப் பெற்றது அப்போதென்றபடி.

விளக்கம் - (தென்புலத்தில்) - தெற்குத்திசையில் பாவங்களை அனுபவிக்கவல்லதாக உள்ள இடமான யமலோகத்தில். தென்புலம் = யமலோகம். பொறித்த = சித்ரகுப்தனால் எழுதப்பட்டதான. (அப்புத்தகச் சும்மை) - நமது பாவக்கணக்கு நிறைந்த கணக்கு புஸ்தகங்களுடைய பாரங்களை. இதன் மூலம் பகவத் விஷயத்தில் செய்யப்படும் அபசாரம், பாகவதர்கள் விஷயத்தில் செய்யப்படும் அபசாரங்கள் மற்றும் உள்ள பலவிதமான அபசாரங்கள், பலவிதமான ஆசைகள் காரணமாகச் செய்யப்படும் கர்ம்பலன்கள் போன்றவற்றின் எண்ணிக்கை அற்ற தன்மையைக் கூறினார். (பொறுக்கிய பின்) - இப்படியாக உள்ள அனைத்து பாவங்களையும் ஒன்று விடாமல் நீக்கி, எரித்த பின்னர். (நலத்தைப் பொறுத்தது) - பாபாத்வாந்த சூயாய ச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - ராமானுஜன் என்னும் சூரியன் இந்தப் பூமியில் உதித்தவுடன், பாவங்கள் என்னும் இருட்டு அகன்றது - என்பதற்கு ஏற்றபடி எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் ப்ரகாசம் பெற்றது அந்த நேரத்தில்தான் என்று கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்